

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Praha-západ rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Drábkovou v hlavním líčení konaném dne 21. 12. 2017 v Praze

takto:

Obžalovaný

Mgr. J. K.

nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], [redacted], okr. [redacted] c, v době od 1. 11. 1991 do 30. 6. 2016 příslušník [redacted], naposledy u [redacted], [redacted], na pozici vedoucího expozitury, t.č. [redacted], [redacted].

je vinen, že

v přesně nezjištěné době dne 20. 6. 2016, v obci [redacted], soudní okres Praha – západ, v prostoru za tamní restaurací, jako příslušník [redacted], [redacted], v souvislosti s výkonem pravomoci policejního orgánu v trestním řízení porušil povinnost mlčenlivosti a nestranného postupu, jimiž byl vázán podle ustanovení § 11 písm. a), § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky a podle § 45 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 361/2003Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, když vědomě a neoprávněně poskytl v rámci technikou natáčeného rozhovoru redaktorovi České televize J. H., nar. [redacted], konkrétní sdělení o možném úniku informací ze strany policejního prezidenta genmjr. Mgr. Bc. T. T. z probíhajícího trestního řízení vedeného policejním orgánem Policie ČR, Služby kriminální policie a vyšetřování, Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality, pod č.j. OKFK-1068/TČ-2012-252503, ve věci závažné hospodářské trestné činnosti statutárních zástupců společnosti [redacted], když mu uvedl, že „pan policejní prezident je, řekněme osobou podezřelou z brutálního úniku informací v rámci objasňování hospodářské

Shodu s prvopisem potvrzuje Edith Dvořáková

trestné činnosti stamilionových, ve stamilionových částkách, kdy při prověřování té trestné činnosti nebo toho úniku, kterého se mohl dopustit pan policejní prezident, tak jsme zaznamenali pokusy ze strany funkcionářů [REDAKCE] o průnik do spisu“, přičemž takto sdělené informace se dozvěděl jako policista z trestního řízení vedeného v té době Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování Praha, expozitura [REDAKCE] pod č.j. ÚOOZ-1930/TČ-2014-292600 (pod krycím názvem [REDAKCE], které sám jako policejní orgán vedl a současně také z usnesení policejního orgánu Generální inspekce bezpečnostních sborů, 18. oddělení – pracoviště [REDAKCE], vydaného dne 24.3.2016 pod č.j. GI-TC-601-146/2014, které mu měl předat k vyhodnocení státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v [REDAKCE] Mgr. P. Š. [REDAKCE], přičemž z průběhu a okolností rozhovoru, který poskytoval redaktorovi České televize za současného snímání televizní kamerou, byl nejméně srozuměn s tím, že jím uvedené informace budou zveřejněny v pořadu České televize „[REDAKCE]“ dne 20. 6. 2016, k jehož odvysílání téhož dne došlo a takto jednal v úmyslu prostřednictvím veřejného sdělovacího prostředku znevěrohodnit před veřejností osobu policejního prezidenta genmj. Mgr. Bc. T. [REDAKCE] T. [REDAKCE], jako jednu z osob odpovědných za provedení reorganizace části [REDAKCE], spočívající ve sloučení Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu a útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality v jeden útvar – Národní centrálu proti organizovanému zločinu a současně byl srozuměn jednak s tím, že tímto svým vyjádřením a jeho následným zveřejněním ve sdělovacích prostředcích může ohrozit naplnění účelu obou výše uvedených trestních řízení, ze kterých takové informace čerpal, jímž je podle § 1 odst. 1 trestního řádu náležité zjištění trestných činů a spravedlivé potrestání pachatelů podle zákona, a tedy zmaření provedení dalších důkazů vedoucích k objasnění skutkových okolností v obou řízeních a jednak s tím, že takovýto výrok je způsobilý ohrozit osobní a profesní čest policejního prezidenta genmj. Mgr. Bc. T. [REDAKCE] T. [REDAKCE],

tedy

jako úřední osoba v úmyslu jinému způsobit jinou závažnou újmu vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

čímž spáchal

prečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku

a odsuzuje se

podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roku.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 (dvou) roků.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozený genmj. Mgr. Bc. T. [REDAKCE] T. [REDAKCE], osobní údaje skryty dle § 55 odst. 1 písm. c) tr. řádu, odkazuje se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Na základě důkazů provedených v hlavním líčení, kdy soud hodnotil tyto důkazy jak samostatně, tak v jejich vzájemné souvislosti dle ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, dospěl soud bez důvodných pochybností ke skutkovému závěru ohledně skutku tak, jak je podrobně uveden ve výrokové části rozsudku.
1. Obžalovaný Mgr. J. K. [REDAKCE] vypověděl, že ve smyslu obžaloby se vinen necítí. Připustil, že slova uvedená v obžalobě skutečně v rámci rozhovoru s J. H. [REDAKCE] pronesl. Toto však neuvedl z důvodu, jak tvrdí obžaloba, tedy z důvodu, že jednal v úmyslu prostřednictvím Shodu s prvopisem potvrzuje Edith Dvořáková

veřejného sdělovacího prostředku znevěřovat osobu policejního prezidenta genmjr. Mgr. Bc. T. T. jako jednu z osob odpovědných za provedení reorganizace. Tato slova v žádném případě neprosl, aby policejnímu prezidentovi způsobil újmu, a už vůbec ne v úmyslu ohrozit žádné objasnění jakékoliv trestní věci, ale právě naopak, v úmyslu zabránit tehdy vznikajícímu ohrožení trestních kauz a řádného nezávislého fungování tehdejších celorepublikových útvarů policie, tedy a . Svá slova pronesl dle svého názoru v souladu s ustanovením § 8d odst. 1 tr. řádu, tedy ve veřejném zájmu. Informace, které sdělil, se týkaly trestní věci, která byla v danou dobu již odložena meritorním rozhodnutím. V případě tzv. reorganizace celorepublikových útvarů se totiž dle jeho názoru jednalo o politické rozhodnutí s cílem ochromit činnost tehdejšího , odstranit z vedení tehdejšího pluk. R. a Š. a dostat se k informacím z trestních kauz vedených na tehdeším , případně tyto kauzy ovlivnit. V danou dobu obžalovaný neviděl jinou možnost jak upozornit veřejnost, v jakém hrozném stavu je a a jací lidé jsou nejvyššími funkcionáři, kteří vedou policii a provádí tyto trestuhodné kroky. Neviděl jinou možnost, jak chránit veřejný zájem a zabránit tak nenávratným škodám na rozpracovaných trestních kauzách a poškození funkčnosti činnosti policie při objasňování té nejzávažnější trestné činnosti. K samotnému styku s médií ho pověřil tehdejší ředitel pluk. Š., protože obžalovaný disponoval informacemi o policejní reorganizaci a trestné činnosti policejních funkcionářů, které získal hlavně zpracováním trestní věci , a dále služebním stykem s ostatními kolegy a přístupem k informacím dalších spisů. Obžalovaný vedl prověřování trestní věci , která byla zaměřená na objasnění úniku informací z trestních spisů do tzv. politicko-podnikatelského prostředí, kterých se dopouštěli vysocí funkcionáři policie, kdy obžalovaný zjistil, že v jiné kauze, kterou v dané době prováděl , došlo k závažnému úniku informací o plánované realizaci. O tomto komunikovaly osoby, které byly součástí rozpracování trestní věci . O zjištěných poznatcích obžalovaný řádně informoval ředitele odboru závažné hospodářské trestné činnosti Vrchního státního zastupitelství v , Mgr. Š., jehož odbor vykonával dozor nad jejich kauzou . Mgr. Š. ho stručně seznámil s tím, že na Vrchním státním zastupitelství v byl veden dozor nad prověřováním, které vedl ve věci podezření na únik informací o plánované realizaci trestní věci ze strany , že jednou z osob zahrnutých do prověřování je osoba policejního prezidenta, a předal obžalovanému usnesení o odložení věci zpracované orgánem . Důvodem bylo, aby mohl případ dát do souvislosti s informacemi a důkazy z kauzy . Cílem bylo informační propojení a zvýšení možnosti případného zajištění důkazů či nových informací pro objasnění kauzy . Po prostudování předmětného usnesení obžalovaný nabyt přesvědčení, že svědek T., který byl zahrnut do prověřování , je jedním z možných podezřelých osob. Z důvodu ochrany veřejného zájmu se obžalovaný rozhodl o situaci a podezření policejního prezidenta informovat veřejnost, přičemž další kauzy, které ho rovněž vedly k tomuto rozhodnutí a které dokumentují katastrofální stav policie a , byly v dané době ještě pro zpracování, jednalo se o tzv. živé kauzy, na rozdíl od odložené kauzy úniku informací ve věci . Když porovná své vyjádření s jinými vyjádřeními, ať policistů nebo státních zástupců, není podle něj až tak razantní nebo společensky ohrožující, zvláště s přihlédnutím k důvodům, pro které to činil. Ke svému výroku dále uvedl, že pokud jde o informaci o pokusu o průnik do spisu, pocházela ze schůzky, které se účastnila osoba, kterou poslal policejní prezident, aby zjistil, zda je podezřelý v těch spisech. Výrazem „brutální“ chtěl obžalovaný vyjádřit to, že při takovém úniku dochází k nenávratným škodám. Svým prohlášením chtěl obžalovaný zahájit diskusi o reorganizaci, řekl to do médií z důvodu, že veřejnost by měla vědět, co se tady děje, že je ohrožováno nestranné vyšetřování a kdo za tím stojí. Mgr. Š. neřekl, jak bude s informacemi nakládat, pro něj byl kompetentní k pověření ředitel Š.

2. Svědek genmjr. Mgr. Bc. T. T. vypověděl, že o výroku obžalovaného se dozvěděl z médií. Svědek výrok obžalovaného vnímal jako cílené poškození celé policie a svědka jako osoby policejního prezidenta, protože svědek si nebyl vědom, že by kdykoliv byl podezřelým z jakékoliv trestné činnosti. Obvinění mělo pro svědka mnoho negativních dopadů, opakovaně

Shodu s prvopisem potvrzuje Edith Dvořáková

musel zdůvodňovat, zda se ta skutečnost zakládá na pravdě, zpochybňovalo ho to před jeho podřízenými, vysvětloval tyto okolnosti před NBÚ. V případě, že by taková informace postoupila ještě dál a byla-li by jakkoliv potvrzena, tak by to znamenalo ukončení jeho působení jako policejního prezidenta. Faktické dopady takového závažného obvinění by byly nedozírné. Jako ředitel bezpečnostního sboru také reprezentuje policii a český stát i v zahraničních policejních strukturách a i zde se tato informace dostala do jakési diskuze. Mělo to dopad i do rodinné sféry svědka, protože jeho rodina velmi citlivě vnímala, co se odehrávalo, děti byly konfrontovány svými vrstevníky, jestli je jejich tatínek darebák a lump apod. Jednalo se o závažná obvinění, která jsou nepravdivá a nemají žádný podklad a jediným cílem bylo znevěrohodnit jeho osobu a zabránit organizačním změnám. Není možné, aby se policista u závažných kauz vyjadřoval, k tomu si vyhrazují právo poskytovat informace státní zástupci. Obžalovaný, který dennodenně pracuje na závažných kauzách, zná pravidla, že nesmí poskytovat tyto informace, pokud nebyl k tomu dán souhlas státního zástupce. Vždycky v těchto závažných kauzách mají povinnost konzultovat jakékoliv vystoupení se státním zástupcem. Svědek nemá informaci o tom, že by byl kdykoliv veden jako podezřelý. V kauze [REDAKCE] byl předvolán jako svědek a v této věci vypovídal. Byl požádán, aby vysvětlil, zda jsou mu známy nějaké okolnosti, že by se v okruhu jeho rodiny měl objevit telefon, který byl původně s nějakou cizí SIM kartou používán ke komunikaci ve věci, která byla prověřována Policií ČR. Obdobným způsobem byl k výslechu předvolán jeho syn, bývalá žena a následně jeho současná partnerka.

3. Svědek J. H. [REDAKCE] vypověděl, že v předmětné době vrcholila diskuze ohledně reorganizace policie a svědek hledal respondenty z obou stran, jak z vedení policie, tak ze strany příslušníků, kteří s tím nesouhlasí, a kteří by byli ochotni k tomu něco říct. Dozvěděl se, že jedním z těch lidí, kteří chtějí na protest reorganizace odejít, je právě obžalovaný. Svědek obžalovaného kontaktoval, setkali se a proběhl standardní rozhovor. S obžalovaným se setkali u dálnice u výpadek v [REDAKCE]. Rozhovor probíhal tak, že otázky byly obecného charakteru, ptal se obžalovaného na důvod, proč odchází od policie, co mu vadí, svědek se po odpovědích případně doptával na něco konkrétnějšího. Vzhledem k tomu, že u rozhovoru byl svědek a další 2 lidé, kameraman a technik, tak si svědek myslí, že bylo zřejmé, že to nenatáčí jen pro nějaké soukromé účely. Rozhovor byl následně odvysílán, bylo odvysíláno zhruba 85% materiálu. Zbytek materiálu tvoří např. nějaké chyby, zadržávání. O korekci obžalovaný nežádal. V rámci kauzy reorganizace sdělení obžalovaného, které je předmětem obžaloby, považoval svědek za velmi závažnou informaci, která do té doby nebyla prezentována, takže to vnímal jako něco, co je důležité i z hlediska veřejného zájmu, aby se odvysílalo. Navíc slovo brutální celé vyjádření umocňovalo.
4. Svědek Mgr. R. Š. [REDAKCE] vypověděl, že za jeho působení na [REDAKCE] jako ředitele se nestalo, že by došlo k úniku informací od lidí, kteří byli o kauzách informováni. To je jeden z důvodů, proč měl obžalovaný informace, které se úplně netýkaly působení v jeho kauzách. V době, kdy nastoupilo nové vedení policejního prezidia pod vedením pana T. [REDAKCE], který si přivedl jako náměstka pana L. [REDAKCE], bylo svědkovi avizováno, ať si dá pozor, že je to vedení, které je nasazeno jenom proto, aby eliminovalo jeho a také činnost [REDAKCE] po kauze [REDAKCE]. Svědek uvedl, že podle něj byla reorganizace naprosto nesmyslná, s obžalovaným a dalšími asi čtyřmi kolegy to popisovali komisi. Bylo vidět, jak se rozbíjí jednotka, jak lidé přestávají fungovat. Obžalovaný za ním přišel s tím, že se mu ozval novinář H. [REDAKCE], že by chtěl komentář k reorganizaci. V souladu se závazným pokynem policejního prezidenta, v němž je jasně určeno, kdo může komunikovat s médii, je svědek jako ředitel republikových útvarů nebo jím určený policista tím, kdo může komunikovat s médii. Tehdy toto pověření dal obžalovanému s tím, aby komentoval své důvody odchodu a věci, které s tímto odchodem a touto reorganizací souvisejí. O usnesení o odložení věci věděl, ale neviděl ho. Na otázku, zda o usnesení věděl předtím, než dal obžalovanému souhlas k vyjádření médiím, svědek uvedl, že na to nedokáže odpovědět.
5. Svědek Mgr. D. V. [REDAKCE] vypověděl, že obžalovaný byl v roce 2016 jeho přímým nadřízeným. Svědek se o únicích informací týkajících se společnosti [REDAKCE] dozvěděl v rámci

prověřování trestní věci [REDAKCE], ve které je v současnosti stále vedeno vyšetřování. Během prověřování zjistili informace, které se týkaly prověřované kauzy [REDAKCE], kdy prověřování prováděla GIBS. Informace, které byly v průběhu prověřování zjištěny, se předávaly na základě žádosti GIBS v jejich trestní věci. Svědek si myslí, že tyto informace předali i státnímu zastupitelství. On sám médiím nic nesdělával, toto mu nepříslušelo. V trestní věci [REDAKCE] nebyl policejní prezident veden jako podezřelý.

6. Svědkyně JUDr. J. [REDAKCE] O. [REDAKCE] vypověděla, že je státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v [REDAKCE]. Dozorovým státním zástupcem ve věci, ve které došlo k úniku informací, byl kolega M. [REDAKCE] B. [REDAKCE]. Za účelem zachování nestrannosti dostala svědkyně pokyn, aby předmětnou věc dozorovala. Svědkyni bylo doručeno usnesení o odložení předmětné věci. Toto usnesení svědkyně předložila nadřízeným, tedy řediteli odboru trestního řízení, dále náměstkovi, vrchnímu státnímu zástupci, řediteli odboru závažné hospodářské finanční kriminality Mgr. Š. [REDAKCE] a kolegovi B. [REDAKCE]. Usnesení se jí potom vrátilo a pouze dala pokyn k založení do spisu. Pokud je jí známo, tak obžalovanému bylo toto usnesení předáno Mgr. Š. [REDAKCE] proto, že jeho odbor dozoroval kauzu [REDAKCE], tam souvisely informace, protože i tam mělo dojít k nějakému úniku. Mgr. Š. [REDAKCE] ji o tom neinformoval, ale pokud mu takový pokyn dal nadřízený, tak ji informovat nemusel. Takové usnesení určitě nebylo k dispozici veřejnosti, nejednalo se o konečné odložení věci, v případě zjištění jakýchkoliv nových informací by bylo možné v řízení pokračovat. Příslušník ÚOOZ by měl informovat nadřízené a státního zástupce. Veřejnost by měla jako dozorová státní zástupkyně informovat svědkyně, toto právo si může vyhradit náměstek vrchního státního zástupce i vrchní státní zástupce sám. V této věci však žádné informace veřejnosti neposkytovali.
7. Svědek Mgr. P. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] vypověděl, že předmětné usnesení o odložení věci poskytnul obžalovanému z několika důvodů. Především v rámci kauzy [REDAKCE] bylo zjištěno několik závažných informací, které se prolínaly s kauzou, kterou dozorovala JUDr. O. [REDAKCE], zejména to byl poznatek, který nasvědčoval tomu, že se svědek T. [REDAKCE] zajímal o kauzu dozorovanou JUDr. O. [REDAKCE] o úniku informací z kauzy manipulování zakázek, přičemž jedna z prověřovaných verzí byla taková, že únik informací mohl pocházet i od něj. Přišlo jim velice nestandardní, když přes příslušníky GIBS byl nějaký požadavek zjistit informace, co se v [REDAKCE] prověřuje, zvláště za situace, kdy tam bylo informační embargo. Tyto informace byly zaznamenány ve věci [REDAKCE], která byla dozorována na odboru řízeném svědkem. Dalším důvodem byla oznámená reorganizace celostátních útvarů kriminální policie, kdy prověřovali, zda příprava této reorganizace byla legitimní, zda nesledovala jiný než veřejně deklarovaný účel. Měli poznatky, které je vedly k tomu, že může jít o snahu získat informace o trestních kauzách zpracovávaných na ÚOOZ a i o snahu odstranit pluk. Š. [REDAKCE] z vedení tohoto útvaru. Existovala tedy řada poznatků o tom, že mohlo docházet k únikům informací z policejního prezidia. Obžalovanému předložil usnesení o odložení věci s požadavkem, aby provedl analýzu, zda se poznatky z té trestní kauzy neprolínají s kauzou [REDAKCE]. Obžalovaný ho upozornil, že by bylo možné v té věci doplnit prověřování o nějaké další skutečnosti, svědek to potom sděloval JUDr. O. [REDAKCE], v návaznosti na to bylo prověřování její kauzy obnoveno a v prověřování se pokračovalo. Obecně platilo pravidlo, že to, co je ve spise, zůstává ve spise, k obžalovanému měl svědek obrovskou důvěru, nikdy se nestalo, že by z útvaru ÚOOZ došlo k úniku informací, navíc kauza [REDAKCE] měla sama o sobě jakési informační embargo, takže žádný specifický pokyn, aby s tím usnesením dále nenakládal, nebyl, protože svědek předpokládal, že s ním bude pracovat interně. Na druhou stranu samotné státní zastupitelství zvažovalo, jestli nějaké informace veřejnosti poskytnout, což vedlo k tomu, že náměstek vrchního státního zástupce Mgr. K. [REDAKCE] veřejnost do určité míry informoval o tom, že okolnosti reorganizace jsou prověřovány, bylo to následně i předmětem kárného řízení Mgr. K. [REDAKCE]. Na státním zastupitelství byli přesvědčeni, že důvody pro sdělení nějakých informací veřejnosti zde byly, kárný senát ve věci Mgr. K. [REDAKCE] potvrdil, že důvody informovat veřejnost byly, kárný senát měl pouze výhrady k rozsahu poskytnutých informací. V kauze [REDAKCE] zveřejnění informace obžalovaným do médií nic ovlivnit nemohlo, pokud se týká

Shodu s prvopisem potvrzuje Edith Dvořáková

kauzy JUDr. O [REDAKCE], tam si to svědek netroufne hodnotit, kauza byla v té době odložená, byly vyslechnuty osoby, takže si svědek myslí, že to zásadní dopad na tu kauzu mít nemohlo.

8. K objasnění skutkového stavu byly soudem dále provedeny listinné důkazy, na jejichž základě dospěl soud k níže uvedeným zjištěním.
9. Z žádosti o propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky bylo zjištěno, že obžalovaný plk. Mgr. J [REDAKCE] K [REDAKCE], který zastával místo u ÚOOZ SKPV expozitura [REDAKCE], zažádal dne 9. 6. 2016 o propuštění ze služebního poměru ke dni 30. 6. 2016. Žádost byla schválena plk. Mgr. R [REDAKCE] Š [REDAKCE].
10. Z úředního záznamu Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 22. 6. 2016 bylo zjištěno, že byl kontaktován reportér České televize J [REDAKCE] H [REDAKCE], který k dotazu ohledně místa natočení reportáže s J [REDAKCE] K [REDAKCE] vysílané dne 20. 6. 2016 v [REDAKCE] sdělil, že předmětná reportáž byla natočena ve Středočeském kraji.
11. Z přepisu rozhovoru redaktora J [REDAKCE] H [REDAKCE] s Mgr. J [REDAKCE] K [REDAKCE] ze dne 20. 6. 2016 a z videonahrávky pořadu [REDAKCE] ze dne 20. 6. 2016 bylo zjištěno, že obžalovaný Mgr. J [REDAKCE] K [REDAKCE] uvedl: „Pan policejní prezident je řekněme osobou podezřelou z brutálního úniku informací v rámci objasňování hospodářské trestné činnosti v stamiliónových, v stamiliónových částkách, kdy při prověřování té trestné činnosti nebo toho úniku, kterýho se mohl dopustit pan policejní prezident, tak jsme zaznamenali pokusy ze strany funkcionářů GIBSu o průnik do spisu.“
12. Z přepisu rozhovoru s Mgr. R [REDAKCE] Š [REDAKCE] ze dne 20. 6. 2016 bylo zjištěno, že Mgr. R [REDAKCE] Š [REDAKCE] uvedl: „Já to беру jako poslední instanci toho, co vlastně můj podřízený sděloval informace, který by měly být probrány a které měly být nějak v kontextu i s tou reorganizací, která je v současné době zamýšlena nebo která se spustila a bohužel, ať je to, jak je to, tak prostě ta důvěra, důvěra je pouze v tento orgán.“
13. Ze sdělení [REDAKCE] ze dne 17. 3. 2017 a ze dne 14. 6. 2017 bylo zjištěno, že [REDAKCE] odepřela poskytnutí obrazového a zvukového záznamu, který byl pořízen při vyjádření J [REDAKCE] K [REDAKCE], v nezkrácené a původní verzi.
14. Z kopií písemností ze spisového materiálu GIBS č. j. GI-TC-601/2014 bylo zjištěno, že bylo prověřováno podezření ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jehož se mohl dopustit neznámý příslušník PČR tím, že dne 9. 9. 2014 informoval prostřednictvím sms zprávy z účastnického čísla [REDAKCE] Ing. D [REDAKCE] T [REDAKCE] o plánované policejní akci s dílčím zaměřením s tím, že dne 30. 9. 2014 policejní orgán ÚOKFK SKPV provedl domovní prohlídky, prohlídky jiných prostor a pozemků, při kterých zajistil mobilní telefon, ve kterém byla předmětná zpráva detekovaná. Popsaným jednáním měl porušit povinnost mlčenlivosti dle ustanovení § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR.
15. Z usnesení policejního orgánu Generální inspekce bezpečnostních sborů, 18. oddělení – pracoviště [REDAKCE], ze dne 24. 3. 2016, č. j. GI-TC-601-146/2014, bylo zjištěno, že výše uvedená věc neznámého pachatele podezřelého ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, byla podle § 159a odst.5 tr.řádu odložena, neboť se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájit trestní stíhání.
16. Z kopií písemností ze spisového materiálu GIBS č. j. GI-TC-377/2014 bylo zjištěno, že předaná složka dokumentů státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v [REDAKCE] Mgr. P [REDAKCE] Š [REDAKCE], která obsahovala výše uvedené usnesení o odložení, byla obžalovanému Mgr. K [REDAKCE] státním zástupcem předána v době od 17. 6. 2016 do 21. 6. 2016, přičemž důvodem bylo, aby se obžalovaný seznámil s textem předmětného usnesení a posoudil možné souvislosti této věci s poznatky z kauzy [REDAKCE], a dále, aby posoudil na základě svých zkušeností, zda by nebylo možno v této věci učinit další kroky a pomoci tuto věc lépe objasnit a odhalit pachatele.

17. Z písemností Vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR bylo zjištěno, že před komisí vypovídali jako svědkové R. Š., JUDr. I. I., obžalovaný Mgr. J. K., Mgr. P. S. a JUDr. J. O.. Jejich výpovědi se týkaly prověřování činnosti příslušníků Policejního prezidia České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Policie ČR a státních zástupců Vrchního státního zastupitelství v. v souvislosti s reorganizací Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, Policie ČR a Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality, Policie ČR, k 1. srpnu 2016. Dále bylo zjištěno, že dne 4.11.2016 bylo ministru vnitra ČR doručeno anonymní podání spolu s fotodokumentací, jehož obsahem byly informace vztahující se k osobě obžalovaného Mgr. J. K. a jeho údajných aktivit, v rámci kterých měl poskytovat nevěřejné informace ze zasedání Vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.
18. Z úředního záznamu policejního orgánu NCOZ, expozitura, bylo zjištěno, že byly vyhodnoceny a zpracovány informace zadokumentované v rámci šetření trestního spisu, vztahující se k osobě policejního prezidenta Mgr. Bc. T. T. a rovněž jsou v tomto záznamu popsána dvě trestní řízení (tzv. kauza a dále tzv. kauza), ve kterých je ze strany třetích osob zmiňováno, ať už přímo či nepřímo, jméno policejního prezidenta, a dále jsou zde uvedeny pasáže zadokumentovaných rozhovorů, kde se o policejním prezidentovi hovoří.
19. Z přílohového spisu obsahujícího opisy článků, které byly publikovány v tisku či byly zveřejněny na zpravodajských serverech, bylo zjištěno, že obsahem článků jsou především komentáře k vystoupení obžalovaného Mgr. K. dne 20. 6. 2016, dále jím poskytované rozhovory, týkající se jak policejní reformy a aktuálního stavu v policii na úseku boje proti organizovanému zločinu, tak obhajování a vysvětlování jeho výroku ohledně úniku informací z trestní věci.
20. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2017, č. j. 12 Ksz 5/2016-128, bylo zjištěno, že Mgr. P. K., náměstek vrchního státního zástupce v, byl zproštěn návrhu nejvyššího státního zástupce ze dne 19. 10. 2016, č. j. 7 SPR 254/2016-35, na zahájení řízení o kárné odpovědnosti státního zástupce. Z článku uveřejněného na webu ceska-justice.cz ze dne 2. 11. 2017, bylo zjištěno, že soud pravomocně zrušil rozhodnutí, kterým Úřad pro ochranu osobních údajů uložil ministerstvu vnitra pokutu za zveřejnění policejního videa ze zatýkání J. N. Z článku uveřejněného na webu zpravy.idnes.cz ze dne 9. 11. 2017 bylo zjištěno, že žaloba D. R. na státního zástupce P. J. byla zamítnuta. Tyto listiny předložil soudu obžalovaný na podporu oprávněnosti svého tvrzení.
21. Z podání poškozeného Mgr. Bc. T. T. ze dne 14. 12. 2017 a ze dne 20. 12. 2017 bylo zjištěno, že poškozený uplatňuje náhradu nemajetkové újmy ve výši 50.000,- Kč, a to jako částku symbolickou za nemajetkovou újmu, která mu byla prohlášením obžalovaného do médií způsobena na jeho osobnostních právech.
22. Z analytické zprávy ze dne 17. 12. 2017 bylo zjištěno, že předmětem této zprávy předložené obžalovaným jsou mediální vyjádření orgánů činných v trestním řízení k různým podezřelým v době před zahájením trestního stíhání, ze které vyplývá, že v posuzovaných případech v letech 2005 – 2017 nebyl nikdo za svá mediální vystoupení jakkoli postížen.
23. K osobě obžalovaného bylo z opisu rejstříku trestů zjištěno, že obžalovaný doposud nebyl soudně trestán. Ze zprávy o pověsti bylo zjištěno, že proti obžalovanému nebylo Magistrátem města vedeno přestupkové řízení. Ze zprávy z místa bydliště bylo zjištěno, že obžalovaný je nekonfliktní a bezproblémová osoba. Ze služebního hodnocení za období od 1. 7. 2013 do 30. 6. 2014 bylo zjištěno, že obžalovaný dosahuje velmi dobrých výsledků.
24. Po vyhodnocení všech shora popsaných a v hlavním líčení provedených důkazů, a to jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti, se zřetelem na ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, kdy soud zároveň shromáždil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, dospěl k jednoznačnému závěru o vině obžalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje Edith Dvořáková

25. Po provedeném dokazování je nesporné, že obžalovaný dne 20. 6. 2016 poskytl redaktorovi J. H. konkrétní sdělení o možném úniku informací ze strany policejního prezidenta genmjr. Mgr. Bc. T. T. z probíhajícího trestního řízení vedeného policejním orgánem Policie ČR, Služby kriminální policie a vyšetřování, Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality, pod č. j. OKFK-1068/TC-2012-252503, ve věci závažné hospodářské trestné činnosti statutárních zástupců společnosti , když mu uvedl, že „pan policejní prezident je, řekněme osobou podezřelou z brutálního úniku informací v rámci objasňování hospodářské trestné činnosti stamilionových, ve stamilionových částkách, kdy při prověřování té trestné činnosti nebo toho úniku, kterého se mohl dopustit pan policejní prezident, tak jsme zaznamenali pokusy ze strany funkcionářů GIBS o průnik do spisu“. Výše uvedené skutečnosti obžalovaný nerozpíral a tyto skutečnosti vyplývají nejen z jeho výpovědi, nýbrž i z dalších provedených důkazů, zejména z videonahrávky pořadu ze dne 20. 6. 2016 a z přepisu rozhovoru redaktora J. H. s obžalovaným ze dne 20. 6. 2016. Rovněž je nesporné, že takto sdělené informace se obžalovaný dozvěděl jako policista z trestního řízení vedeného v té době Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování Praha, expozitura , pod č. j. ÚOOZ-1930/TC-2014-292600 (pod krycím názvem), které sám jako policejní orgán vedl, a současně také z usnesení policejního orgánu Generální inspekce bezpečnostních sborů, 18. oddělení – pracoviště ze dne 24. 3. 2016, č. j. GI-TC-601-146/2014, které mu předal k vyhodnocení státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Mgr. P. Š., což vyplývá z výpovědi obžalovaného i výpovědi svědka Š. Z průběhu a okolností rozhovoru, který poskytoval redaktorovi , kdy byl současně snímán televizní kamerou, musel být obžalovaný nejméně srozuměn s tím, že jím uvedené informace budou zveřejněny v pořadu „“ dne 20. 6. 2016, k jehož odvysílání téhož dne došlo.
26. Obžalovaný ovšem popřel, že by výše uvedené sdělení učinil v úmyslu prostřednictvím veřejného sdělovacího prostředku znevěrohodnit před veřejností osobu policejního prezidenta genmjr. Mgr. Bc. T. T. Uvedl, že předmětné sdělení neučinil, aby policejnímu prezidentovi způsobil újmu, a už vůbec ne v úmyslu ohrozit žádné objasnění jakékoliv trestní věci, ale právě naopak, v úmyslu zabránit tehdy vznikajícímu ohrožení trestních kauz a řádného nezávislého fungování tehdejších celorepublikových útvarů policie, tedy ÚOOZ a ÚOKFK. Svá slova pronesl dle svého názoru v souladu s ustanovením § 8d odst. 1 tr. řádu, tedy ve veřejném zájmu. V případě tzv. reorganizace celorepublikových útvarů se totiž dle jeho názoru jednalo o politické rozhodnutí s cílem ochromit činnost tehdejšího ÚOOZ, odstranit z vedení tehdejšího ÚOOZ pluk. R. Š. a dostat se k informacím z trestních kauz vedených na tehdeším ÚOOZ, případně tyto kauzy ovlivnit. V danou dobu obžalovaný neviděl jinou možnost jak upozornit veřejnost, v jakém hrozném stavu je Policie ČR a GIBS a jací lidé jsou nejvyššími funkcionáři, kteří vedou policii a provádí tyto trestuhodné kroky. Neviděl jinou možnost, jak chránit veřejný zájem a zabránit tak nenávratným škodám na rozpracovaných trestních kauzách a poškození funkčnosti činnosti policie při objasňování té nejzávažnější trestné činnosti.
27. Výše uvedená obhajoba obžalovaného ovšem nemohla obstát, neboť z provedeného dokazování je zřejmé, že obžalovaný musel být nejméně srozuměn s tím, že svým výrokem týkajícím se osoby policejního prezidenta Mgr. Bc. T. T. porušuje svoje povinnosti mlčenlivosti a nestrannosti jako příslušníka Policie ČR, jimiž byl vázán podle ustanovení § 11 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, které stanoví, že policista a zaměstnanec policie jsou povinni dbát, aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma, podle ustanovení § 115 odst. 1 citovaného zákona, které stanoví, že policista nebo zaměstnanec policie jsou povinni zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámili při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi, a které v zájmu zabezpečení úkolů policie nebo v zájmu jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami, a podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, které stanoví, že příslušník je povinen zdržet se jednání, které může vést ke střetu zájmu služby se
- Shodu s prvopisem potvrzuje Edith Dvořáková

zájmy osobními a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby, zejména nezneužívat ve prospěch vlastní nebo v prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby a v souvislosti s výkonem služby nepřijímat dary nebo jiné výhody, a zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dozvěděl při výkonu služby; to neplatí, jestliže byl příslušník této povinnosti zproštěn služebním funkcionářem, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak.

28. Jako příslušník Policie ČR, zejména s ohledem na své postavení, kdy vykonával funkci vedoucího expozitury Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, musel obžalovaný vědět, že přípravné trestní řízení je svou povahou neveřejné a že je v rozporu s povinnostmi mlčenlivosti, stejně jako s dalšími povinnostmi policejního orgánu konajícího trestní řízení, sdělovat jakoukoliv formou, tím spíše veřejně, informace zjištěné z takových řízení, neboť tím může ohrozit naplnění účelu trestního řízení, jímž je podle § 1 odst. 1 trestního řádu náležitě zjištění trestných činů a spravedlivé potrestání pachatelů podle zákona, a tedy zmařit provedení dalších důkazů vedoucích k objasnění skutkových okolností v obou řízeních. Veřejným sdělením informace o osobě a roli Mgr. Bc. T. T. tedy obžalovaný ohrozil obě řízení, z nichž informace k osobě policejního prezidenta čerpal, tedy přípravné řízení v trestní věci a v trestní věci vedené policejním orgánem GIBS pod č. j. GI-TC-601/2014. Sdělením informace obžalovaný podal reportérovi, a v důsledku odvysílání reportáže též veřejnosti, zprávu o tom, že se policie šetřením takového podezření aktivně zabývá. Předmětným sdělením tak dal na vědomí Mgr. Bc. T. T. i dalším jeho rodinným příslušníkům, jichž se věc vedená u GIBS rovněž mohla týkat, že Mgr. Bc. T. T. je považován policejními orgány za podezřelého ze závažné trestné činnosti úřední osoby. Současně svým jednáním mohl způsobit vážnou újmu policejnímu prezidentovi na jeho osobní a profesní cti, neboť vyjádření obžalovaného, které však nebylo důkazně podloženo, bylo způsobilé ohrozit pověst a postavení policejního prezidenta, přičemž dopady na osobu svědka T. T. vyplývají z jeho výpovědi, jakož i z obsahu v médiích uveřejněných článků, které se výrokiem obžalovaného a jeho hodnocením ve vztahu k osobě policejního prezidenta zabývaly.
29. S ohledem na výše uvedené skutečnosti je tak nutno odmítnout obhajobu obžalovaného spočívající v jeho tvrzení, že jednal v souladu s ustanovením § 8d odst. 1 tr. řádu, kdy měl za to, že převyšoval veřejný zájem na uveřejnění informací z trestního řízení nad zájmem na zachování důvěrnosti informací získaných v trestním řízení. Obžalovaný, kterému byly známy informace o existenci podezření ohledně nezákonného jednání policejního prezidenta, o nichž se dozvěděl v souvislosti s výkonem pravomoci policejního orgánu v trestním řízení, byl jako policejní orgán primárně vázán povinnostmi uvedenými v ustanovení § 8a odst. 1 tr. řádu. Zákon sice umožňuje zveřejnění jinak chráněných informací dle § 8a-8c tr. řádu v případě, když veřejný zájem na jejich zveřejnění převáží nad soukromým zájmem dotčené osoby na tom, aby tyto informace zůstaly neveřejné, nicméně současně je třeba vždy zvažovat samotné naplnění účelu trestního řízení, které nesmí být podáním informace jakkoli ohroženo, což vyplývá z ustanovení § 1 odst. 1 tr. řádu, kdy účelem trestního řádu je upravit postup orgánů činných v trestním řízení tak, aby trestné činy byly náležitě zjištěny. Postup, kterým policista vyzradí informace, které mohou samotné naplnění účelu trestního řízení ohrozit či přímo zmařit, nemůže být zákonem aprobován, a to ani při naplnění podmínky specifikované v ustanovení § 8d odst. 1 tr. řádu.
30. Z výpovědi svědka Š. vyplývá, že usnesení o odložení věci, které bylo Mgr. Š. předáno obžalovanému, sloužilo pouze k tomu, aby obžalovaný vyhodnotil, zda existuje nějaká souvislost se zjištěními v kauze a aby vyvodil konkrétní důsledky. Pokud se obžalovaný dozvěděl o podezření z trestné činnosti, měl s takovou informací nakládat v souladu se zákonem a tyto skutečnosti sdělit orgánům činným v trestním řízení, kdy v případě, že neměl důvěru v Generální inspekci bezpečnostních sborů, mohl se obrátit na Vrchní státní zastupitelství, ke kterému měl del tvrzení svého i svědka Š., plnou důvěru, případně na Nejvyšší státní zastupitelství, což ovšem neučinil.

31. Na základě výše uvedených skutečností je tak zřejmé, že obžalovaný jednal v úmyslu znevěrohodnit před veřejností osobu policejního prezidenta genmjr. Mgr. Bc. T█████ T█████, jako jednu z osob odpovědných za provedení reorganizace části Policie ČR, spočívající ve sloučení Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu a Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality v jeden útvar – Národní centrálu proti organizovanému zločinu a jediným důvodem tohoto znevěrohodnění bylo zabránit počínající reorganizaci policie. Vina obžalovaného ve smyslu podané obžaloby tedy byla provedeným dokazováním prokázána, a byť lze z lidského hlediska chápat jakousi frustraci obžalovaného, který měl informace o nezákonných postupech osob, které měly právo hájit a prosazovat, měl s těmito informacemi naložit dle zákona a nikoli sám zákon porušovat. Obžalovaný však nevyčerpal všechny zákonné prostředky, pokud měl podezření z páchaní trestné činnosti poškozeným, naproti tomu o dalších, a nutno podotknout mnohem závažnějších informacích, které měl, médiím nic neřekl, když sám při své výpovědi připustil, že tyto informace médiím nepatří. Jak vyplynulo z výpovědí svědků Š█████ a O█████, v prověřování věci, ve které bylo původně vydáno usnesení o odložení věci, bylo následně pokračováno a obžalovaný tak svým vyjádřením toto vyšetřování mohl ohrozit. Jak se rovněž vyjádřil svědek V█████, byl si tento vědom toho, že mu nepřísluší se o probíhajících kauzách vyjadřovat do médií. I kdyby měl tedy obžalovaný předchozí souhlas od svědka Š█████ k tomu, aby probíhající kauzy do médií komentoval, o čemž soud však pochybuje, neboť tato informace ze strany svědka Š█████ poprvé zazněla až při hlavním líčení, v přípravném řízení tuto skutečnost nepotvrdil, měl přesto obžalovaný stejně jako svědek V█████ postupovat dle zákona a o probíhajícím vyšetřování zachovat mlčenlivost. I když totiž Vrchní státní zastupitelství dle svědka Š█████ uvažovalo o zveřejnění usnesení o odložení věci, nakonec k tomuto zveřejnění nepřistoupila, a to právě z důvodu možného porušení zákona a zmaření vyšetřování.
32. Zjištěné jednání obžalovaného pak soud právně hodnotil následovně. Obžalovaný svým jednáním podrobně popsáním ve výrokové části rozhodnutí naplnil veškeré znaky skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, když jako úřední osoba v úmyslu jinému způsobit jinou závažnou újmu vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu.
33. Při stanovení druhu a výměry trestu pak soud postupoval dle § 38 a § 39 odst. 1 tr. zákoníku, kdy zohlednil povahu, závažnost spáchaného činu, osobní, rodinné, majetkové i jiné poměry obžalovaného, přihlédl k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnostem jeho nápravy i k jeho chování po činu a též se podrobně zabýval okolnostmi polehčujícími a přitěžujícími podle ustanovení §§ 41 a 42 tr. zákoníku.
34. Ve prospěch obžalovaného hovoří skutečnost, že se jedná o osobu doposud soudně netrestanou, která je navíc v místě bydliště kladně hodnocena a má rovněž velmi kladné služební hodnocení. Přitěžující okolnosti naproti tomu soud žádné neshledal. Proto dospěl soud k závěru, že s ohledem na osobu obžalovaného a na okolnosti trestné činnosti postačí na obžalovaného působit výchovným trestem, proto mu uložil trest odnětí svobody ve výměře jednoho roku, tedy na samé spodní hranici zákonné trestní sazby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kdy zákon stanoví trest odnětí svobody na jeden rok až pět let. Výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let, přičemž dle soudu právě takto dlouhá doba odpovídá délce uloženého trestu odnětí svobody a je dostatečně dlouhá k tomu, aby obžalovaný prokázal, že se ze svého jednání poučil a že se jednalo o ojedinělé vybočení z jeho jinak řádného života.
35. Pokud jde o nárok na náhradu nemajetkové újmy, s nímž se poškozený Mgr. Bc. T█████ T█████ připojil k trestnímu řízení, byl poškozený odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť k rozhodnutí o povinnosti k náhradě nemajetkové újmy by bylo třeba provádět další dokazování, jež by podstatně protáhlo trestní řízení, neboť poškozený svůj tvrzený nárok ničím nepodložil a jeho výši nijak neprokázal.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje Edith Dvořáková

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu a to ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Odvolání nemůže podat ten, kdo se práva podat odvolání zákonným způsobem vzdal. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo týká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná může rozsudek napadnout pro nesprávnost některého jeho výroku, proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec manžel a druh.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku, nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Nesplňuje-li odvolání státního zástupce, či odvolání, které podal za obžalovaného jeho obhájce nebo odvolání, které podal za poškozeného jeho zmocněnec výše uvedené náležitosti, vyzve je předseda senátu, aby vady odstranili ve lhůtě pěti dnů, jinak bude odvolacím soudem odvolání odmítnuto.

Praha 21. prosince 2017

Mgr. Jitka Drábková, v.r.
samosoudkyně